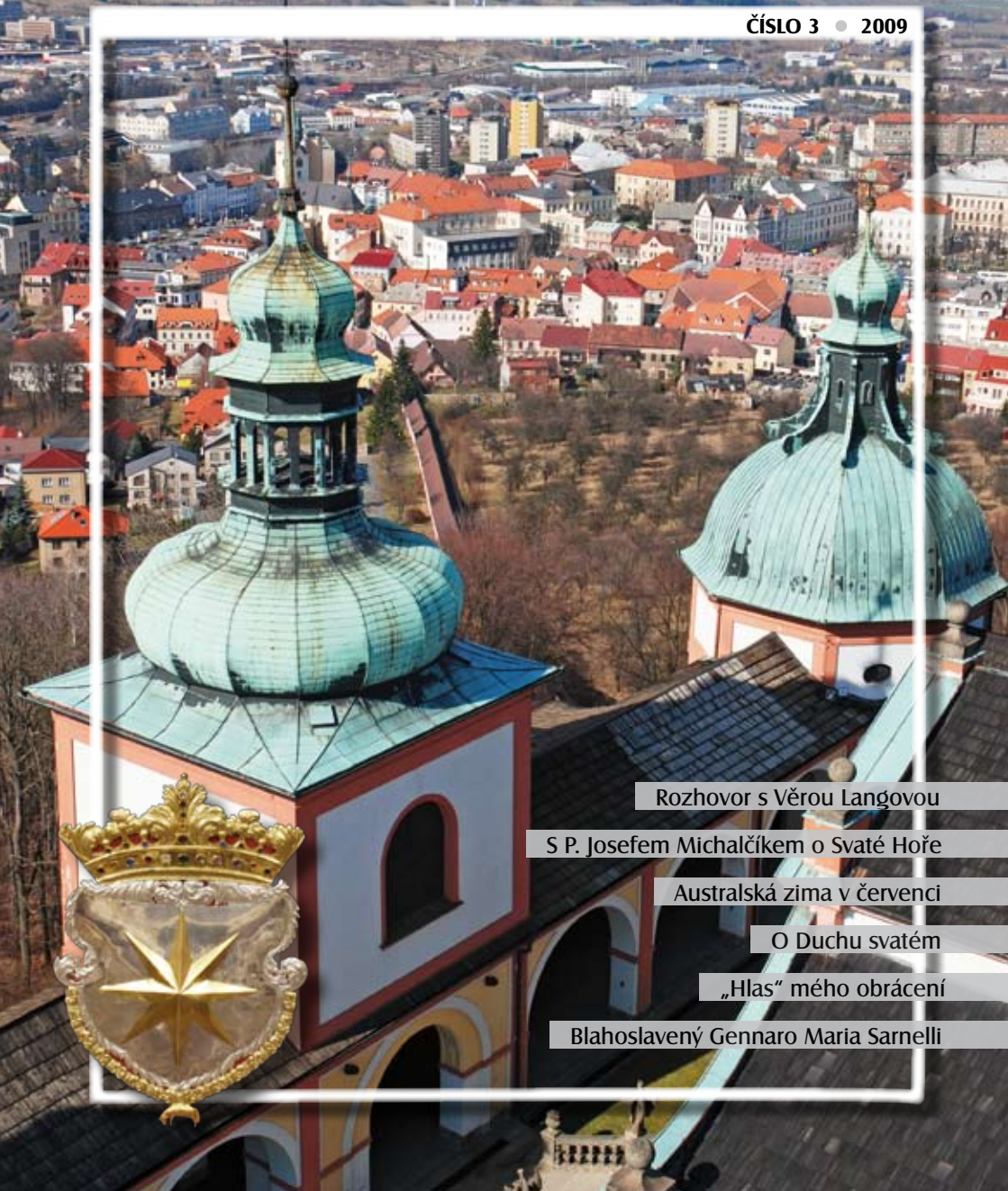

SVATÁ HORA

ČÍSLO 3 • 2009

Rozhovor s Věrou Langovou

S P. Josefem Michalčíkem o Svaté Hoře

Australská zima v červenci

O Duchu svatém

„Hlas“ mého obrácení

Blahoslavený Gennaro Maria Sarnelli

OBSAH

Úvodník

Ach, můj nejsladší Ježíši **3**

Naše pravidelné otazníky

Rozhovor s Věrou Langovou **4**

Zprávy

Zprávy ze Svaté Hory **12**

Opravy na Svaté Hoře **12**

S P. Josefem Michalčíkem
o současném stavu Svaté Hory
a jeho vizích do budoucna **13**

Australská zima v červenci **15**

Spiritualita

O Duchu svatém **17**

„Hlas“ mého obrácení **19**

Blahoslavený Gennaro Maria Sarnelli **22**

Informace

Exercicie, poutě, bohoslužby **24**

Ach, můj nejsladší Ježíši

Nebojte se, nespletl jsem si liturgické období. Ostatně píseň, jejíž první verš jsem si vypůjčil za název tohoto sloupku (verš, který je skoro jediný pozůstatek jejího originálního textu), byla původně písní eucharistickou, nikoli postní. Proto tedy ta Kristova „sladkost“ – sladkost pokrmu. Dnešní krátká glosa se však ubírá jiným směrem.

Často bývám svědkem souboje rozličných názorů na lásku člověka k Bohu. Tradiční svatohorští poutníci, překypující navenek projevovanými city, se mnohdy stávají kritiky jiných věřících, kteří svůj vztah s Bohem budují na první pohled mnohem méně osobním způsobem. Jedni upřednostňují vztah bez „zbytečného“ studia na jakékoli teologické úrovni. Jiní naopak kritizují jejich snad až naivní přístup, doprovázený častými výlevy citů. Jedni spojují bezděky svůj vztah k Bohu s osobními pouty, s místem a způsobem, jak a kde jej uctívají. Jiní jsou často až alergičtí na přeslazenost tradičních modlitebních textů a písní, valnou většinou pocházejících z počátku minulého století. První by nejraději celý život klečeli, druhí je za to v chrámových lavicích kritizují – tak se to přeci nemá dělat! (Přistihuji se, že i já se často nechávám strhnout a přidávám se k jedné ze stran. Častěji k té „druhé“.)

Kdo z nich má však ten pravý přístup? Všichni totiž jednájí ze svého niterného přesvědčení, opravdově.

I při povrchním a jen letmém zpytování svědomí si musíme přiznat, že často opovrhované a již „ozpívané“ romantické texty písní skrývají mnohdy skutečnou duchovní hloubku. Možná podobnou, jakou skýtají při podrobnějším pohledu duše lidí, které jsme zprvu zbrkle negativně hodnotili jako osoby příliš intelektuální. Ani nejmenované světice, které jsou nám dávány za příklad, a jejichž nejvyzdvihovanějšími vlastnostmi je spojení jejich duchovní hloubky a absence základního vzdělání, nejsou omluvou pro nechuť přistoupit k Bohu i rozumem. Vždyť v oné době bylo 97 ze 100 Evropanů „nevzdělaných“, jak je tomu však dnes?

Cílem naší snahy s námi samými jistě nemá být naprosté smazání těchto rozdílů. Díky Bohu za takto odlišné přístupy nás lidí k jeho osobě – jen díky těmto různostem máme možnost uchránit své nitro na jedné straně pozvolného přerodu v cukrářský krámk, nebo na straně druhé změny v nehostinnou letištní plochu.

Otázka však zůstává: jak je to vlastně s onou sladkostí?

Pavel Šmolík

„Všechna díla Hospodinova
jsou krásná
a na jeho rozkaz
se všechno děje
v pravý čas.“

(Sir 39,16)

Fotografie
na titulní straně
časopisu:

Pohled na Svatou Horu
z hasičské plošiny

Fotografie v časopise:

Josef Hovorka, Stanislav
Příbyl, Jan Traxler, Miroslav
Zelenka a archiv Svaté Hory

Být kdykoli k dispozici

Dnes Vám předkládáme rozhovor se svatohorskou kostelnicí a předsedkyní Matice Svatohorské paní Věrou Langovou.

Na úvod obligátní otázka: odkud pocházíš?

Narodila jsem se roku 1963 v Novém Jičíně. Bydlela jsem v Kopřivnici na severní Moravě na malém statku, na kterém hospodařila moje babička. Dědeček na svou první ženu čekal sedm let, ta ale po roce a půl manželství zemřela. Teprve potom se seznámili s mojí babičkou, oba jako vdovci. Babička měla dvě malé dcery a spolu pak měli ještě dvě děti. Asi se jednalo o předurčené manželství, protože kartářka dědečkovi předpověděla, že bude mít na hospodářství tři červené krávy. No, a když se dědeček seznámil s babičkou, přišel do chlěva, a...

... byly tam tři červené krávy.

Přesně tak.

Bydleli jsme tedy s prarodiči, dokud si naši nepostavili vlastní dům. Když jsme se potom přestěhovali na druhou stranu města, stejně jsem k babičce chodila na

obědy, protože jsem opravdu neměla ráda školní jídelnu a babička bydlela hned vedle školy.

Jakým povoláním byli tvoji rodiče?

Oba pracovali v „Tatrovce“. Tatínek jako technolog a maminka v zásobování. Když se narodil bratr, to mi bylo jedenáct let, zůstala pak dost dlouho doma na mateřské. Po ní nastoupila nejprve do zahradnictví a krátce nato ke dráze. Takže v době, kdy jsem končila střední školu, jsem měla dráhu zdarma, mohla jsem tedy bez problémů pendlovat každé dva, tři dny mezi Kopřivnicí a Příbramí, kam jsem jezdila za svým budoucím manželem.

Jakou školu jsi studovala?

Vystudovala jsem tamější Střední průmyslovou školu strojnickou. Takže jsem technik.

V oboru jsi vůbec nepracovala?

Ale ano. Hned po maturitě, to jsem se vdala, jsem nastoupila tady v Příbrami na Rynečku – tehdy ještě nebyl zbouraný – v Ústředních dílnách. Jenže do dvou let jsem šla na šestiletou mateřskou dovolenou. Pak jsem se na necelé dva roky vrátila zpět do práce. Následovala zase mateřská dovolená, tentokrát osmiletá. Po ní jsem nastoupila na Svaté Hoře. Když mě po dvou letech postihl neznámý druh nervozity, zjistila jsem, že to bude nejspíš tím, že jsem poprvé v životě v práci déle než dva roky v celku...

Na Svatou Horu jsi přišla jako kostelnice?

Ne. Nejprve jsem přišla jako dobrovolník při obnovování činnosti Matice Svatohorské. Přijímala se tehdy spousta nových členů, bylo hodně práce a já jako matka na mateřské jsem měla poměrně dost času s tím pomoci. Následovala ustavující schůze Matice, kde jsem byla zvolena jako náhradník do výboru. V té době jsem na Svaté Hoře trávila vlastně už tři dny v týdnu. V pondělí jsme počítali příspěvky, v úterý byl s panem Ciklerem, prvním předsedou Matice, úřední den, a ještě jsem chodila pomáhat s agendou ve středu nebo v pátek.

Jak to tedy bylo s tvým kostelničením?

Po mateřské jsem už sháněla nějaké stálé zaměstnání. Dlouhou dobu jsem byla nezaměstnaná, protože jsem se chtěla i dál věnovat rodině, a tak jsem po nějakou dobu úspěšně odmítala nabídky vedoucích míst. Jakmile je práce komerční, tak se na hodiny moc nehledí...

P. Přibyl mi nakonec řekl, že práci by pro mne měl, ať se přijdu zeptat na konci prázdnin. Tehdy se už s jistotou vědělo, že ze Svaté Hory odejdou sestry vincentky. O baziliku měly přijít pečovat sestřičky, nevím z jakého řádu, ale k dohodě

nakonec nedošlo. Byla jsem napjatá, kam mě asi P. Příbyl pošle pracovat, ale když jsem se na konci prázdnin přišla ohlásit a P. Příbyl mi řekl, že mě potřebuje do kostela, byl to pro mě velký šok. Stála jsem, jako když mě poleje horkou vodou a koktala otázkou, co že tam vlastně budu dělat?

Následovalo několik dopolední a odpolední, kdy jsem jezdila za sestřičkami, které mi v té době předaly vše od špičky věže po sklepy pod kuchyní – tam bylo uskladněné mešní víno. Pamatuji si, že sestry odcházely ve čtvrtek. Ten den jsem do sakristie přišla na svoji první samostatnou službu. Říkala jsem si: Jestli bude večer Svatá Hora ještě stát, tak to snad bude dobré. No, a když jsem odcházela domů, Svatá Hora stála. Tak jsem začala doufat, že to dobře dopadne.

Z té doby – také jsem na Svaté Hoře nastupoval – si vzpomínáním na několik dlouhých seznamů instrukcí, které sis napsala...

Ty mám ještě schované v sakristii. Spoustu věcí mi sestry ale stejně nestihly říct. Co a jak se dělá o Velikonocích, kde a jak se staví Boží hrob a podobně. Dobře bylo, že se většina těch problematických věcí začala po příchodu P. Příbyla dělat jinak než předtím. Jesličky se tehdy začaly vyrábět zbrusu nové, vánoční stromek se zdobil pod jeho dohledem, a tak z doby „před Stanislavem“ zůstal asi jen ten Boží hrob. Pro mě to bylo ideální. Nebyla jsem zatížena žádnými stereotypy, a tak jsem všechny změny vítala.

Naproti tomu teď, když se šéfem stal P. Michalčík a chce něco jinak, mám už tendenci mu do toho zasahovat nebo říkat: Tak to ale nebylo, dělalo se to jinak...

Když jsi začala na Svaté Hoře pracovat jako kostelnice, jak pokračovala tvá činnost v Matici Svatohorské?

Tehdy jsem už byla jednatelkou. Vpisovala jsem třeba členská čísla do poukázek na členské příspěvky. Většina členů je starších, tak jsme jim chtěli zjednodušit práci. Mně taková práce nevadí, tak jsem ji přijala s pocitem, že i když je to rutinní činnost, alespoň budu Matici nějak platná. Když jsem přišla s vyplněnými poukázkami, řekl tehdejší předseda pan Cikler, že by bylo třeba rozeslat nějaký informativní dopis. Nevím, kdo psal ten první, ostatní ale už vždy připravoval P. Příbyl a z těchto dopisů se vyvinula jakási zkrácená verze výroční zprávy, která byla pro většinu členů, kteří bydlí daleko a jsou už starší, přehledem toho, co se za uplynulý rok stalo, opravilo. Navíc se dopis stal součástí i pozvánkou na výroční členskou schůzi.

Jaké problémy skýtá agenda jednatelky?

Nejčastěji jsem se potýkala a dosud potýkám s korespondencí. Když porovnávám počet členů, kterých je kolem tisícovky, s počtem přispívajících, jsem, slušně řečeno, zmatená. Někdy si říkám, jestli velký rozdíl obou skupin – přispívajících členů je přibližně polovina – není v nedokonalosti naší databáze členů. Vrací se mi totiž poměrně hodně dopisů. Především od členů, kteří zemřeli nebo se přestěhovali, s nadpisy „Adresát neznámý“, „Odstěhoval se“, „Adresát nezastižen“. Ovšem mám i jednu zvláštní zkušenost: Syn s maminkou, kterým jsem posílala korespondenci společně v domnění, že jsou manželé, mě vyhledali na výroční schůzi, a mně nezbylo než uznat, že na první pohled manželky nejsou. Od té doby jim už asi tři roky posílám všechnu poštu dvojmo, ovšem na stejnou adresu. Letos

se mi vrátil dopis od syna s tím, že adresa neexistuje, zatímco jeho mamince dopis na stejnou adresu zřejmě došel.

Začala jsi tedy pracovat jako kostelnice a pokračovala i jako činovnice výboru Matice Svatohorské. Bylo pro tebe nové pracovní prostředí nějakým způsobem náročné? Například já, když jsem začínal jako varhaník, díky pravidelnému rannímu vstávání jsem měl v prvních dvou měsících dojem, že asi brzo umřu...

Pro mne to ze začátku tak náročné nebylo. Byli jsme původně čtyři kostelníci. Já, pan Václav Hoffmeister, Josef Byrtus a jednou měsíčně na víkend dojížděl Vojta Šíkl. Tak jsem sloužila vlastně jen jeden víkend v měsíci. Chodila jsem na půl sedmou a odcházela ve dvě odpoledne. Později ale přituhlo. Pomocníků postupně ubývalo a po roce jsem nakonec zůstala sama s tím, že na odpoledne jsem si sháněla střídání, abych mohla být alespoň někdy se svými, tenkrát ještě malými, dětmi. Všem těm, kdo mi tehdy vyhověli, jsem velmi vděčná. Když jsem totiž jela autobusem a všichni se nahlas těšili na volnou sobotu a neděli, tak já jsem si říkala: Zase je tu pátek, a jsem tam ještě celý víkend.

Kdy přišlo zlepšení situace?

Když Vojta Šíkl na Svatou Horu nastoupil na civilní službu. Zase mi začaly volné víkendy. Vojta mi říkal: „...a o víkendu nechod', já tu stejně jsem.“ Když odešel, nastoupil po něm Martin Košťálek z Plzně, potom Mariusz Dec a pan Vladimír Tvrdoň. Pak zase přišlo období „samopráce“, dost psychicky náročné. Tehdy mi pomáhaly především sestry Eva a Jana Hovorkovy. Nakonec přišel Jan Hassmann, a teď ještě třetí kostelník, Jiří Kundrát.

Věra Langová, Jan Hassmann, Jana Hovorková

Jaká specifika přináší kostelnická práce?

Tak třeba setkání s různými typy lidí. Jak těmi kladnými, tak i zápornými.

Začněme třeba těmi kladnými...

Jeden z nejlepších vztahů, které máme, jsou s panem kardinálem Vlkem. Pan kardinál, doufám, že je to tak, jezdí na Svatou Horu tak trochu jako domů. Pamatuji si jedny kněžské exercicie, kdy mi kněží přinesli orchideu za to, jak jsem se o ně starala, aniž bych měla pocit, že bych o ně pečovala víc než o kohokoli jiného. Od pana kardinála občas také slyším titul „paní řiditelko“ (*smích*). Ten vnitřní vztah je podle mě prostě bezvadný.

Příjemná spolupráce je ale i s ostatními kněžími. Většina z nich jezdí za Pannou Marií na Svatou Horu skutečně jako za maminkou.

Svatohorskou bazilikou projde množství poutí z různých zemí. Pozoruješ rozdíly mezi jednotlivými národy?

Ano, rozdíly tu jsou. U poutníků z exotických zemí, jako jsou třeba Filipíny, často trnu, že Matičku při uctívání rozmáčkají – tak upřímně působí jejich vztah k Bohu i k Panně Marii. Jsou rozjásaní a bezprostřední. Prostě si s sebou přivezou bubny a zpívají i tančí... Je vidět, že jejich víra je opravdu nedílnou součástí jejich života. Oproti nim jsou naši poutníci možná až příliš kultivovaní.

A zkušenost s jinými poutníky?

To je dost různé. U poutníků ze západních zemí mám často dojem, že liturgie je v jejich podání snad až moc velké divadlo. Pamatuji si na poutní mši Irů, kdy se při přijímání jakýsi laik ztratil s kalichem někam pod kůr, kam jsem už nedohlédla. Jiní poutníci zase přistupovali při přijímání všichni k oltáři...

Jak vzpomínáš na vzácné poutníky typu pana kardinála Joachima Meisnera, který v minulosti navštívil Svatou Horu také soukromě?

Pan kardinál Meisner patří do zcela zvláštní kategorie. Mimo jiné je to člověk, u něž se život důsledně shoduje s tím, co hlásá.

Je pro tebe nějak problematická komunikace v cizích jazycích?

Ani ne (*smích*). Byla bych asi schopná rozumět rusky, ale slovní zásobu, kterou bych využila v sakristii, jsme ve škole neprobírali. Žádný jiný jazyk neumím. I přesto si ale myslím, že se s každým domluvím. Pokud nechybí dobrá vůle, nějakou cestu si vždycky najdeme. Myslím si, že to, aby poutní mše proběhla tak, jak má, a poutníci se tu cítili dobře, zvládám.

Co dělá kostelník, když zrovna není žádán k aktivní spolupráci?

Obvykle dohání, co zatím nestihl. Pokud má plný kostel lidí, na luxování nebo uklízení to není. Buď tedy řeší nějaké papíry, nebo já například dělám „ovčí babičku“: pletu obvazy pro malomocné. Při tom jsem potichu, nikoho tak neruším a ještě stíhám sledovat obrazovky a ostrahu Svaté Hory.

Když je v kostele prázdné, jsou možnosti širší: praní a žehlení prádla, kytičky v kostele a okolí... V zimě k tomu přibývá odklizení sněhu. Ovšem první pomoc v souvislosti s odklizením sněhu ráno obvykle poskytne varhaník.

Varhaníkoví se totiž špatně hrají v kotníčkových botách. A tak, vzhledem k tomu, že vychází do sněhu v nízké obuvi, musí tuto první pomoc poskytnout ve vlastním zájmu. Jinak by jeho nohy v průběhu bohoslužby rádně navlhly...

(*smích*)

Jak ovlivnilo tvoji práci otevření Svatohorského poutního muzea?

Pro mě bylo zřízení Muzea obrovskou úlevou. Služby ohledně prodeje pohlednic, publikací o Svaté Hoře a knih vůbec, které dříve zajišťovala sakristie, se přenesly právě do Muzea. Kromě toho, že jsme tak konečně naplnili onu biblickou větu „nedělejte tržnici z domu mého Otce“, jsou v Muzeu všechny služby na mnohem vyšší úrovni, než bychom byli schopni zajistit v sakristii, a je tam k dispozici i mnohem širší sortiment. Průvodcovská služba je také krokem správným směrem. Turisté jdou do areálu organizovaní, informovaní. V minulosti byli vypuštěni svými průvodci a jednotlivě bloudili po svatohorské bazilice, aniž by měli představu, co vlastně chtějí nebo mohou vidět. Průvodci navíc mohou přizpůsobit trasu prohlídky probíhajícími bohoslužbám a zamezit tak vzájemnému rušení se jednotlivých skupin návštěvníků.

Problémy ve vypjaté dny – sobotu a neděli – tedy mezi Muzeem a sakristií nevznikají?

Ne. Vždy jsme se bez problémů domluvili. Spíš naopak. Zapneme nebo vypneme rozhlas na ambitech, přizpůsobíme trasu prohlídky, aby turisté nerušili bohoslužby. Vzájemně si vyjdeme vstříc, a tak více návštěvníků může vidět Svatou Horu a každý z nich má prostor prožít svůj čas zde podle svých představ a hlavně v klidu.

Jak může kostelnice sama zastat velkou pouť: stěhování židlí a přípravu všeho potřebného?

Na to bych řekla: Mám nejlepší Šefovou. I v době, kdy jsem byla v sakristii úplně sama, se vždy našel někdo, kdo přišel a pomohl. Zaměstnanci, rodiče ministrantů, „náhodní“ pomocníci. Panna Maria vždycky někoho našla. Při letošním Arcidiecézní pouti za duchovní povolání nám dokonce moc pomohli i bohoslovci, z jejichž netečnosti jsme loni byli velmi rozčarováni.

Teď už navíc víme, na co se v případě náročnějších akcí připravit, takže už můžeme dopředu rozdělit práci mezi nás tři kostelníky (když už jsme tři) nebo si i hledat pomocníky. Ve dvou často dělíme práci na tu „před mříží“ – tam stojí ten, kdo se stará o poutníky, a práci „za mříží“ – starost o duchovní osoby a liturgii.

Vsazujete snad duchovní do vězení?

To ne. Dělitkem je krásná barokní mříž v sakristii – jedna polovina sakristie pak slouží pro zapisování intencí a pro jiné potřeby poutníků, druhá jako skutečná sakristie.

Komplikuje vám někdo úmyslně práci?

Ne snad úmyslně, ale jarní a podzimní návštěvy bezdomovců nám ji nijak nepřijemají. Také si vzpomínám, že před svěcením oltáře od Otmara Olivy jsem při úklidu neustále lidem vysvětlovala, že nemohou „jen na chvilku nahlédnout“, protože jinak bych neměla vůbec šanci douklidit. Korunou všeho tehdy byl jeden velmi neodbytný novinář...

Tvá služba vlastně vyžaduje být stále ve střehu.

Ano. Myslím si, že na rozdíl od varhaníků nebo kněží, kteří si odvedou „svůj díl“ práce a pak mají relativní volno, kostelník je od začátku do konce služby ve střehu, protože musí být kdykoli k dispozici. Relativní volno bývá během mše,

ale ani to není tak úplně pravda, protože ne všichni věřící se mše zbožně účastní. Spousta lidí si vyřizuje v sakristii své záležitosti právě během mše, ostatně o tom jsi před lety psal úvodník. Bratr Jan kdysi lidi ze sakristie vykázal s tím, že teď se mají účastnit mše svaté a na modlení dávat až po mši. Občas na něj vzpomínám s tím, že někteří by tento přístup asi opravdu potřebovali.

Takže kostelník je ve střehu po celou službu do té chvíle, než zavře za poutníky bránu. Vlastně ještě o chvilku déle, protože není jisté, zda někdo omylem v areálu nezůstal.

Už se stalo, že jste někoho v ambitu zamkli?

Před uzavřením areálu samozřejmě procházíme všechny prostory a kontrolujeme, jestli nějaký zbloudilý návštěvník nevědomky neusiluje o to u nás přenocovat. Občas se ale najdou tak všeteční turisté, že se před námi dokonce schovávají.

Pouze z doslechu vím, že když jsem si jednou vzala dovolenou, tak naši bohoslovci v ambitu nechtěně zavřeli nějaké Holanďany. Trošku si za to asi mohli sami, protože kdyby z ambitu kamkoli zazvonili, někdo by jim jistě otevřel. Oni si ale prý mysleli, že je někdo vysvobodí nejdřív tak za měsíc, takže jejich údiv, když ráno v půl šesté kostelník s knězem přišli odemknout, byl veliký. Byli pochopitelně moc šťastní.

Mně osobně se jednou stalo, že těsně před zavírací hodinou dorazil autobus turistů. Každého jsem tedy upozornila, že budeme zavírat, a čekala jsem u brány. Když všichni odešli a já zkontrolovala, že ambit i bazilika jsou opravdu prázdné, zamkla jsem a chystala jsem se do kláštera zapnout alarm. V tom zvonil telefon, domácí linka. Když jsem zvedla sluchátko, jakási paní na druhém konci drátu mluvila dle mého názoru naprosto z cesty. Řekla jsem si, že patrně už mluví s někým jiným – asi exercitantka jde opožděně na večeři do jídelny – a já jim jenom nechtěně vstoupila do hovoru. Tak jsem sluchátko položila. Když jsem odcházela domů, manžel mi říkal: „Asi máš ještě někoho na ambitech.“ Otevřela jsem dveře a v nich stála paní, na krku fotoaparát. Já jsem se celkem lekla, a tak jsem na ni vyvalila oči a nechtěně odměřeným tónem se jí zeptala: „Co tady děláte? Vždyť jsem vám říkala, že už zavíráme!“ Ona, chudák, byla tak vyděšená, že ani nemukla. Kdybych si bývala řekla o tisícovku, asi by mi ji dala. To mě ale napadlo až doma... (*smích*)

Nebo na jaře, když ambit opouští zamilované dvojice, přestože mě vidí, jak na ně u brány čekám, moc nespěchají. To jim říkám: „Zavíráme, zavíráme. A kdo to nestihne, z toho bude řeholník.“ To byste měli vidět tu rychlost!

Vraťme se ještě k tvé činnosti v Matici Svatohorské. K cestě od jednatele k místu předsednickému...

Já jsem po řízení výboru nikdy netoužila. Už pan Cikler naznačoval cosi o tom, že bych snad mohla nebo měla o tom uvažovat, ale to jsem si vůbec nedovedla představit. Navíc se vždycky někdo povoláný našel. Po poslední volební schůzi se ale výbor tak razantně obměnil, že ze starého

členstva jsem tam zůstala vlastně jen já. Tak tu svoji funkci chápu jako snahu o zachování určité kontinuity.

V čem, kromě podpisového práva, spočívá předsednictví v Matici Svatohorské?

Především mi tak nějak zbylo to jednání. Takže agenda s tisícovkou dopisů, vedení pokladen (příspěvky členů a dary na nové varhany) je stále mojí prací. Předseda pak dále řídí schůze výboru, které jsou každý měsíc. Měl by asi všechno vědět, na všechno myslet a všechno mít „pod palcem“...

V tom máš ze sakristie už jistou praxi...

To si nejsem jistá, že je v tomto ohledu ta praxe tak dobrá, jak si myslíš. Občas se poměrně novou informací dovidám až z nedělních ohlášek...

Jaká je tvá osobní vize činnosti Matice Svatohorské do budoucna? Nyní máte spoustu „rozjetých“ projektů: stavba varhan, zpřístupnění zvonice...

Matice by mohla uskutečňovat mnoho projektů, vždy to ale vázne na penězích. Jak jsem už řekla, přispívajících členů je poměrně menší část, než by měla být. Těch, kteří přispějí více, než je doporučená částka, není také mnoho. Bohudíky za ty, kteří jsou. Poměrně nejvíce peněz přichází na účet na nové varhany. Ale vzhledem k jejich vysoké ceně je i tento projekt během na dost dlouhou trať.

Podobně nerozhodní jsou lidé, i pokud jde o různé akce, které Matice také pořádá, především poutí. Dotazů zda a kdy nějaká pouť bude, bývá mnoho, přihlášených ale, až na výjimky, jako například pouť na pražskou Loretu nebo na Lomeček, bývá málo. Například na pouť pekařů a cukrářů do rodiště redemptoristy svatého Klementa Maria Hofbauera máme dvě přihlášky. Dva poutníci autobus neobsadí, a hlavně nezaplatí. Tak nejedeme.

Vraťme se tedy k tvé vizi. Kromě již běžících projektů, jaké priority má teď Matice Svatohorská?

Když Matice Svatohorská vznikla, její činnost byla jasná: Svatou Horu bylo třeba kompletně renovovat, postavit na nohy. V současnosti se kromě už nastartovaných projektů žádný jednoznačný cíl nerýsuje. I z finančních důvodů je potřeba postupovat po menších krůčcích. Já osobně jako hlavní činnost Matice vidím v pomoci farnosti tam, kde to je zrovna potřeba. Například z poslední doby mohu jmenovat pomoc při pořizování kotlů na peletky. Kotle byly potřeba, farnost na ně neměla peníze, zatímco Matice zrovna potřebnou částkou mohla přispět. A jsme zpět u peněz. Bez nich Matice pomoci nemůže. V minulosti jsme ročně jen z členských příspěvků mohli za sta tisíce opravit vstupní bránu. V současnosti jsou ale příjmy mnohem menší. Máme tu samozřejmě, jako všichni, finanční krizi. I to má na příspěvky nejspíše vliv.

Ještě bych tě poprosil o nějakou myšlenku na závěr.

Nakonec bych chtěla všechny čtenáře poprosit, aby se za nás na Svaté Hoře modlili, protože naše služba není lehká. Vzhledem k tomu, že nejsme řeholníci, často, když přijdeme domů, nás čeká další pracovní směna. Vnímám to sice jako plus, mít možnost opřít se o rodinné zázemí, někdy však je té „dvojí“ práce opravdu dost.

Vím, že spousta lidí se za nás už modlí, cítím to pozitivně jak v práci, tak potom i doma. Prosím tedy všechny, ať na nás ve svých modlitbách nezapomínají.

S Věrou Langovou hovořil Pavel Šmolík

Zprávy

ze Svaté Hory

- V pátek 10. dubna byl v ambitech nainstalován prodejní automat s mincemi Svaté Hory v několika provedeních. Tento sympatický suvenýr je tak k dispozici poutníkům i turistům v době otevření areálu.
- Ve dnech 7. - 10. května proběhlo soustředění Svato-horského chrámového sboru v Kašperských Horách pod vedením ředitele svatohorského kúru Pavla Šmolíka.
- V sobotu 9. května za hojně účasti duchovních a věřících proběhla 8. arcidiecézní pouť za duchovní povolání. Kajícní pobožnost vedl otec biskup Karel

Herbst, hlavním celebrantem mše svaté v 11 hodin byl kardinál Miloslav Vlk.

- V neděli 10. května v 15 hodin proběhlo na Svaté Hoře setkání mariánské družiny. Tato skupina mariánských ctitelů svojí modlitbou dlouhá léta podporuje Svatou Horu.
- V pátek 15. května se uskutečnilo setkání Nadačního fondu s prvním náměstkem ministra financí panem Ivanem Fuksou. Jednalo se kromě jiného o možnostech financování některých projektů v rámci obnovy areálu Svaté Hory.
- V sobotu 16. května byla pouť bývalých PTP. Mši svatou celebrou otec biskup Josef Koukl.
- V sobotu 23. května proběhla pouť Orla, mši svatou sloužil P. Radim Valík, OSB.
- V sobotu 30. května byla pouť Matice Svatohorské. V 10 hodin byla sloužena mše svatá za členy Matice a dobrodince Svaté Hory.
- Ve dnech 5. - 7. června se uskutečnila cyklopouť Příbram - Bodenmais. Ve čtvrtek 4. června byla v 17 hodin mše svatá pro účastníky této poutě.

Opravy na Svaté Hoře

Do budoucna uvažujeme o **generální rekonstrukci exteriéru Svaté Hory**. Je podána žádost o dotaci v projektu PZAD (Program záchrany architektonického dědictví). Oprava je rozvržena na deset let a vyčíslena na 104.600.000,- Kč. Není však zdaleka jasné, jak tuto astronomickou sumu získáme.

Další vizí je **rekonstrukce a případná přístavba Exercičního domu**. Ani zde se neobejdeme bez dotací. Rovněž tato akce by se pohybovala v řádech desítek milionů korun. Pracujeme na tom, abychom získali dotaci Evropské unie a další granty, které by zabezpečily důstojné ubytování, stravování a konání nejrůznějších akcí v Exercičním domě. Pro realizaci tohoto projektu

již existuje předběžný investiční záměr. V srpnu 2008 nás navštívila komise České biskupské konference. V ideálním případě bychom mohli dostat z projektu EU „Sít klášterů“ až 70.000.000,- Kč.

Prosím Vás o pomoc Vašemu poutnímu místu. Konto na opravy je 35-520395309/0800, konto na běžné potřeby a provoz Svaté Hory je 520395309/0800 u České spořitelny Příbram. Nyní můžete přispívat i prostřednictvím platební karty přes portál na www.svata-hora.cz.

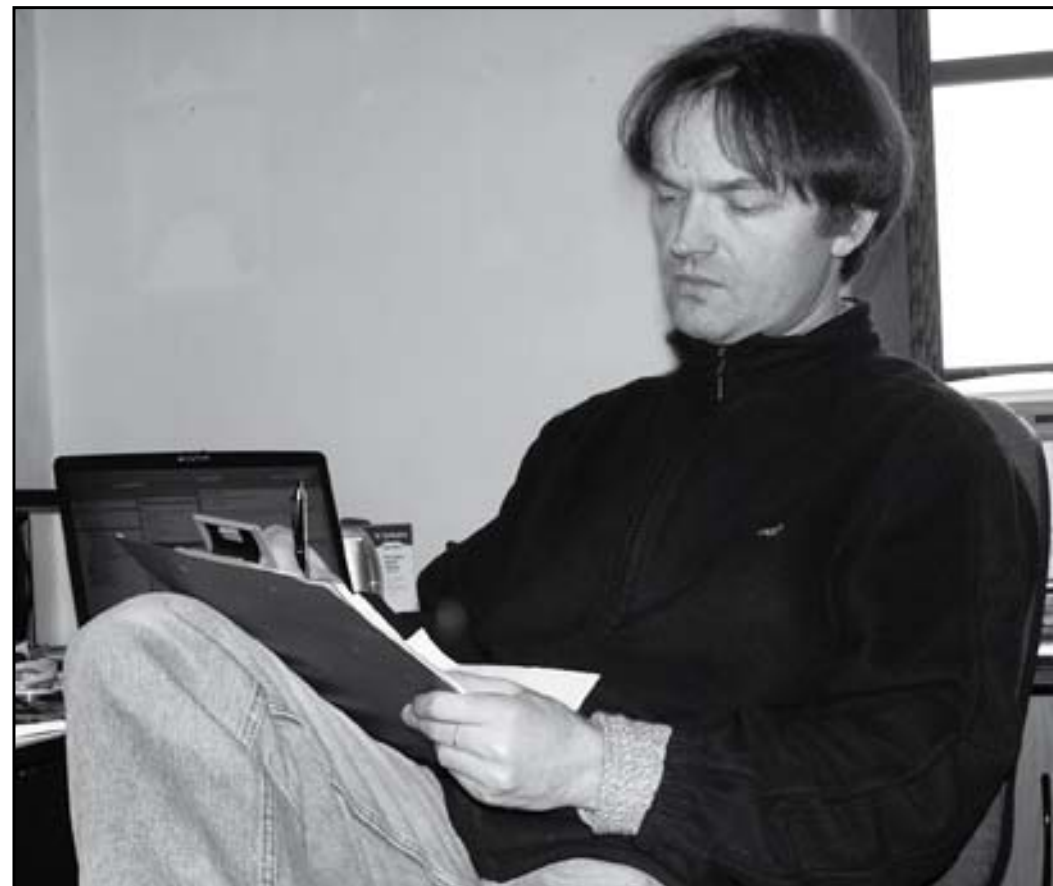
Za dobrodince se denně modlíme a v pátek v 7.00 hodin je za ně sloužena mše svatá.

P. Josef Michalčík, CSsR

S P. Josefem Michalčíkem, CSsR o současném stavu Svaté Hory a jeho vizích do budoucna

Od 1. ledna 2009 jste nastoupil po P. Stanislavu Příbylovi jako administrátor Svaté Hory. Bylo to pro Vás první setkání s tímto poutním místem? Jaké bylo Vaše předchozí působení?

Nikoli. Svoji kněžskou službu jsem zhruba před dvanácti lety začínal právě na Svaté Hoře. Toto poutní místo se pro mne brzy stalo „srdeční záležitostí“, vždyť jeho atmosféra dýchá na každého návštěvníka. Když jsem se tedy začátkem tohoto roku opět stěhoval na Svatou Horu, tentokrát z mého předešlého působiště, z mariánského poutního místa Hora Matky Boží u Králík v Jizerských horách (tam jsem pobýval tři roky), stěhoval jsem se rád. Dá se říci, že se po několika letech vracím domů.

Jaká je současná situace Svaté Hory, jak duchovní, tak i ta materiální?

Duchovní hloubka tohoto poutního místa je pevně zakořeněna ve staleté tradici a těžší z mnoha vroucných modliteb poutníků, kteří na Svatou Horu po staletí přicházeli. Duchovní rozměr Svaté Hory neumenšila ani válečná období, neoslabilo jej ani zrušení jezuitského řádu, který vtiskl Svaté Hoře její současnou krásu a pečoval o ni. Ani „temno“ komunistické éry, kdy církev byla světskou mocí odsouzena k pomalé smrti zapomněním, nemělo na duchovní význam Svaté Hory negativní vliv. O tuto její stránku tedy nemusíme mít strach. V tomto ohledu mi ale chybí větší počet spolubratří, který by nám dovolil naši činnost ještě více zaměřit na problémy konkrétních osob a umožnil by nám s nimi navázat osobnější kontakty.

Pokud se podíváme na pozemštější starosti, jako například na vleklý problém energetického zabezpečení celého areálu a různé jiné provozní náklady, situace již není tak růžová. Existují sice granty z Evropské unie i od státu, nicméně na úhradu provozních nákladů poutního místa, tedy energií a platů zaměstnanců, musíme hledat jiné zdroje financování. Žijeme jak díky darům poutníků, tak i díky pomoci Panny Marie, která je naší nejlepší manažerkou. Ona ví, kdy přesně zasáhnout i v materiální oblasti.

Jaká je Vaše vize do budoucna? Jak jsou plánovány rekonstrukce nebo investice? Které z nich by mohly být v brzké době také uskutečněny?

Svatá Hora je, dá se říci, v neustálé rekonstrukci. Chceme v rámci obnovy památek rok co rok získávat prostředky na různé opravy. Nejakutnější je momentálně oprava některých částí střechy. Když máte špatnou střechu, dochází k poškození dalších částí budovy. Jiný projekt, na který už máme příslibenou dotaci, je oprava Mariánské studánky. Další prioritou je oprava omítek. Prostředky na opravu omítek v celém areálu se budeme snažit získat z grantu EU. Tyto žádosti už byly podány mým předchůdcem P. Stanislavem Příbylem.

Jedním z napjatě očekávaných projektů je stavba plošiny pro vozíčkáře při vstupu. Jaký je vývoj tohoto projektu?

Všechny kroky potřebné k realizaci plošiny pro vozíčkáře už učinil P. Stanislav Příbyl, kterému takto musím znovu poděkovat. Nedávno jsem obdržel závazné stanovisko odboru kultury a památkové péče, díky kterému je možné projekt uskutečnit podle daných kritérií. Nyní proběhnou jednání s Městem Příbram a dalšími subjekty o vyřešení finanční stránky věci. Doufám, že se projekt bude realizovat co nejdříve, aby se mohli i tito návštěvníci a poutníci bez větších komplikací pohybovat po celém areálu.

Chtěl byste na závěr něco vzkázat čtenářům, poutníkům?

Moc bych si přál, abyste zachovali přízeň našemu poutnímu místu, protože život Svaté Hory, to je především radost přicházejících poutníků. Vždy vás rádi uvidíme jako poutníky vyprošující si Boží dary pro sebe, své drahé i pro celý náš národ. Prosím, nezapomínejte ve svých modlitbách také na nás redemptoristy i další zaměstnance Svaté Hory a spolu s námi proste i o další řeholní dorost a ochotné spolupracovníky. Za vaši obětavost vám děkuji a vyprošuji vám Boží požehnání.

Rozhovor připravil Pavel Šmolík

AUSTRALSKÁ V ČERVENCI ZIMA II

Během několika dnů v Melbourne jsem potkal tolik zajímavých lidí a navštívil tolik nezapomenutelných míst - ale to hlavní mělo teprve přijít. Brzy ráno jsme se vydali autobusy na 963 km dlouhou cestu do Sydney - vstříc Světovým dnům mládeže. Náročnou cestu jsme si během přestávek zpestřovali australským fotbalem, který jsme už ovládali jako skuteční Australané, nebo setkáním s lidmi z celého světa, kdy jsem hovořil i s knězem z Melbourne, který v roce 2005 pobýval v Praze právě v den zvolení Benedikta XVI. papežem. Cesta nás vedla po jihovýchodním pobřeží. Obdivovali jsme nekončící pláň, pastviny pro ovce a skot nebo vinice. Austrálie je sice velice řídko obydlená, žije zde jen 2,5 obyvatele na km², zato je šestou největší zemí na světě a pyšní se jedním z nejkrásnějších měst na této planetě - Sydney.

Po celodenním putování jsme pozdě večer dorazili do Sydney, kde jsme se ubytovali v jedné ze středních škol v části Ashfield. Naším domovem se tam stala jedna ze školních tříd. A nebyli jsme sami. Našimi spolubydlícími byli poutníci z Papuy Nové Guineje, kterým jsem vysvětloval, že jsme z jedné malé země v srdci Evropy, a také Italové, se kterými jsem probíral hlavně fotbal.

Brzy ráno jsme dostali oranžové poutnické batůžky. Já jsem hned vyrazil se Standou do centra Sydney, kde jsme se připojili ke skupině z Bavorska. Za nádherného slunného, přesto stále zimního, dne centrum města již pomalu ožívalo Světovými dny mládeže. To už letadlo vytvořilo na nebi nápis „WELCOME“. Program začínal uvítací mší v přístavišti Barangaroo, kde jsme proklouzli do míst určených V. I. P. hostům a společně s více než 150 tisíci poutníky slavili mši svatou, kterou celebroval arcibiskup ze Sydney, kardinál George Pell. Mezi 26 kardinály a 400 biskupy byl i arcibiskup Joachim Meisner z Kolína nad Rýnem, kde proběhlo poslední setkání. Kardinál Pell nás přivítal slovy: „*Mladí z celého světa přinášejí do zimního Sydney svěží jarní vtrpný energie a nadšení.*“ V podvečer začal koncert. Na jevišti se vystřídali populární australské zpěváci, slavný dívčí sbor a na závěr byl obrovský ohňostrojek, který osvětlil celé město.

Nový den začínal katechezemi ve dvaceti jazycích. Ty české vedl biskup Jiří Pačour. Začínaly modlitbou, poté následoval výklad a na závěr byla diskuze. Katecheze se konaly na Katolické univerzitě, kde by asi chtěl studovat každý, už jen proto, že na zahradě rostou palmy a nebe je neustále modré. Vedle českých poutníků patřila univerzita i poutníkům z Kanady, kteří byli nepřehlédnutelní v hokejových dresech Montrealu Canadiens. Odpoledne jsme vyrazili na procházku po městě. Obdivovali jsme mrakodrapy, průzračně čistou vodu v přístavu a také slavnou operu, kterou navrhl dánský architekt Jorn Utzon. Jejím slavnostním otevřením v roce 1973 se zúčastnila i formální hlava Austrálie, britská královna Alžběta II., a jako první skladba zazněla Beethovenova 9. symfonie. Hned v blízkosti opery začínají botanické zahrady, kde si člověk připadá jako ve skutečném pralese. To vše je volně přístupné a prakticky v centru milionového města.

Austrálii již v roce 1986 a 1995 navštívil papež Jan Pavel II. Jeho nástupce, Benedikt XVI., byl po svém příletu pozván na setkání s australským premiérem a zástupci původních obyvatel *aborigines*. Poté navštívil kapli Marie Mac-Killop, kterou blahověřil právě Jan Pavel II. Marie Mac-Killop, která pomáhala charitativní činností po celé Austrálii, byla jedním z patronů Světových dnů mládeže. Mezi dalšími pak byli Pier Giorgio Frassati nebo Peter To Rot. Během Světových dnů mládeže se papež zúčastnil také ekumenického setkání, právě v multikulturním Sydney, kde žije na dvě stě národností. Mezi nimi jsou i Češi, kteří kdysi za složitých okolností opustili Československo, jako například Jaroslav, který spolukomentoval pro ČT vysílání v době Olympijských her v Sydney 2000. Jemu jsem na poděkování za naše setkání předal Svatohorské oplátky.

Nakonec jsme se dočkali i my. Benedikt XVI. připlul lodí do přístavu Darling Harbour, kde ho vítaly tisíce poutníků. Poté projížděl ulicemi města v papamobilu. V jedné z ulic jsem čekal i já, až budu moci uvidět papeže zblízka. Čekání bylo dlouhé. Čas si však našli i manažeři z vysokých mrakodrapů, kteří si také nechtěli nechat ujít tento jedinečný okamžik. V pátek procházela centem města křížová cesta, které se zúčastnilo sto herců. Celé město pařilo mladým – bylo možné navštívit výstavy, kina, nebo olympijský park. V olympijském parku jsem si vyzkoušel vodu olympijského bazénu i to, jaké je stanout na stupních vítězů. Po celém městě jsme cestovali příměstskými vlaky, autobusy nebo také lodí, což je v Sydney běžný dopravní prostředek. O jídlo jsme se dělili s dalšími poutníky, a tak jsem například večerel s poutníky z Polska,

Fidži nebo z druhého konce Austrálie. Také jsem navštívil interaktivní expozici africký *slum*, kde bylo možné poznat tvrdý život afrických dětí, které zakusily válku, násilí, a vylehnout jejich skutečný příběh.

V sobotu ráno se všichni poutníci vydali na Randwick dostihové závodiště, kde se konala závěrečná mše. Vycházelo se na devítikilometrové putování. Cesta vedla přes 1150m dlouhý Harbour Bridge, kde je běžně šestiproudová silnice nebo se přes něj běhá Sydney Marathon, ale dnes patřil jen nám. A tak jsem mohl obdivovat impozantní ocelovou konstrukci, kterou mimo jiné drží šest milionů nýtů z Československa. Cesta byla velice příjemná, lidé nás zdravili z oken. Pěší pouť jsem si užíval společně s poutníky z celého světa. Vigilie se

nesla ve znamení Ducha svatého, kdy nás Benedikt XVI. vyzýval slovy: „*Duch Svatý je tvůrce Božích děl (srov. KKC, 741). Nechte se utvářet jeho dary. Tak jako církev putuje s celým lidstvem, tak jste také vy povoláni uplatňovat dary Ducha ve výšinách i nížinách každodenního života. Přičiňte se, aby vaše víra dozrála studiem, prací, při sportu, hudbou, uměním.*“

Večer, po skončení vigilie, všech čtyři sta tisíc mladých nocovalo společně pod širým nebem a za svitu hvězd. Nejvíce zářilo souhvězdí Jižního kříže, které je i na vlajce Austrálie. V neděli ráno následovala mše svatá - největší v historii Austrálie, vrchol Světových dnů mládeže. A také už se pomalu chýlil konec mého putování po nádherné jižní zemi jménem AUSTRALIA. Nad Sydney se tentokrát objevil nápis „GRAZIE“. Tak také děkuji všem, kteří mi umožnili se na tuto cestu vydat.

Tedy „Viva España“ a na shledanou v Madridu v roce 2011.

Josef Hovorka

Posledním dnem velikonoční doby je slavnost Soslání Ducha svatého. Slaví se padesátý den po zmrtyýchvstání Páně. Odtud pochází řecké označení letnic, Pentecostes, padesátý den, který převzala i latina.

O Duchu svatém

Letnice mají svého předchůdce v židovských letnicích, dčkuvzdání za úrodu, obětování prvotin z plodů země a výročí uzavření smlouvy mezi Bohem a Izraelem na Sinaji s převzetím Desatera.

Soslání Ducha svatého je dovršením Kristova vykupitelského díla, uskutečňuje se shromáždění rozptýleného Mesiášova lidu, slibované proroky, a vzniká společenství věřících u eucharistického stolu, který je zpřístupněn všem národům.

Rozdělení lidstva po zmatení jazyků při stavbě babylonské věže je překonáno. Každý může ve své mateřštině slyšet, tím se myslí, že každý může v srdci Boha slyšet a pochopit, jak se hlásají veliké Boží skutky.

Duch svatý povede Kristovy svědky do všech končin světa. Přijetí Ducha svatého je zároveň přijetím misijního poslání. Letnicový křest v Duchu svatém spojený se zjevením Boha v hukotu, větru a ohnivých jazycích připomíná křest Ježíšův, a stejně jako byl pro Ježíše, je i pro církev začátkem veřejného působení.

Kristus nám slíbil svého Ducha a ten v nás má dovršit jeho dílo, naučit nás potupně všemu, co je potřeba vědět, a dovést nás bezpečně až ke spáse.

Naše křesťanství a vztah k Bohu nestojí na tom, jestli jen chodíme do kostela nebo nejíme v pátek maso, ale naše křesťanství stojí na tom, jestli máme Kristova Ducha. Vlastnění vyžaduje otevření a přijetí. Pak se modlíme proto, že máme živý, osobní vztah ke Kristu, jdeme na mši svatou, protože chceme žít s Kristem a těmi, kteří jsou jeho, žít z přijímání jeho eucharistického těla, které je naším pokrmem a posilou.

Duch svatý bývá označován jako Boží síla. Už na počátku církve ustrašený hlouček apoštolů seděl v dobře uzavřené místnosti, vždyť jim šlo o život, a najednou sestoupí Duch svatý a oni ztrácejí jakýkoliv strach. Vyjdou ven a hlásají s odvahou Krista. A to, co se stalo potom, se naprosto přičí zdravému rozumu. Petr vyjde kázat a po jednom jeho kázání se na víru obrátí tři tisíce lidí. To nebylo v lidských silách, to nebylo z dovednosti kazatele.

Když si uvědomíme, že zhruba tři sta let tato mladá církev byla pronásledována a za těch tři sta let se jenom v římské říši hlásilo ke křesťanství sedm milionů zapálených křesťanů, pak si těžko můžeme dovolit pochybovat o existenci a působení Ducha svatého.

Duch svatý vane nejen do života církve, národa, ale i do života jednotlivců. Duch svatý je symbolizován holubicí nebo ohněm. Holubice je čistá a pohotová a oheň hřeje, přetváří a září. Nosím-li v sobě opravdovou horlivou lásku,

mám-li v srdci radost a pokoj, smýšlím-li čistě, jsem-li trpělivý, vidí-li lidé u mě laskavost a dobrotu, jsem-li věrný, pokorný, tichý a silný natolik, že žádná síla zla mne nemůže, nedokáže ovládat, pak mám jistě Ducha svatého.

Z letošní Arcidiecézní pouti

Pane, dej nám své mnohotvárné dary Ducha svatého, abychom dokázali dnešnímu člověku srozumitelně svědčit o tobě. Porad' nám, jak máme mluvit, aby tě lidé poznali a přijali. Uděl nám dar univerzálního jazyka, kterým je láska, tomu rozumí a po něm touží v hloubi svého srdce každý.

P. Roman Janáč, CSsR

Cestou víry

V nové rubrice „Cestou víry“ vám chceme, milí čtenáři, nabídnout příběhy lidí a jejich zkušenosti s vírou v praktickém životě. Často potřebujeme povzbuzení, abychom vytrvale kráčeli cestou svého životního povolání směrem, kterým nás chce vést Bůh. Někdy je těžké obyčejným jazykem vyjádřit některé zkušenosti ze setkání s Bohem. Je však dobře, že lidé o nich po zralé úvaze a ve správný čas dokážou mluvit, aby povzbudili druhé k otevřenosti vůči přicházející Boží milosti. V osobním svědectví nikdy nejde o nějaký osobní exhibicionismus či předvádění se. Vždy je to totiž něco, co si sami neumíme vyrobit. Ve skutečnosti je víra nezaslouženým darem.

Pokud byste se rádi podělili s druhými o nějakou hezkou událost z Vašeho života víry, napište nám. Rádi bychom pak předali vaše zkušenosti druhým formou přílohy našeho časopisu.

„Hlas“ mého obrácení

*Životní cesta k Bohu Samuela Maxe Cruze S.F.O.
Musel jsem přijít do vězení, abych našel svobodu.*

Můj příběh se mi nepíše s velkou chutí. Jsem si jist, že příběhy obrácení jiných lidí, stejně jako za mřížemi, tak i na svobodě, jsou zajímavější a duchovněji. No, možná mám psát právě proto, že Bůh často užívá úplně obyčejných, jednoduchých prostředků k tomu, aby se projevil.

Narodil jsem se, byl jsem pokřtěn a vychován jako katolík. Na mši jsem však nikdy nechodil s horlivostí. Bůh musí mít velký smysl pro humor, protože s rodiči jsem se přestěhoval na sídliště, kde byl kostel hned ve vedlejší ulici. Snad nemusím zdůrazňovat, že máma mě i tak musela nutit, aby mě tam dostala.

V čase dospívání jsem se života církve účastnil jen velmi málo. Myslím, že mě ovlivnila revolta šedesátých let. V sedmnácti jsem vstoupil do armády. Moje účast ve vojenské kapli byla nulová. Vzpomínám si na jeden nebo dva případy, kdy jsem do ní vstoupil, ale to bylo úplně výjimečně.

„Zabíjíš sám sebe“

Po odchodu z armády jsem se vrátil domů a začal vést běžný život. Oženil jsem se. Narodil se nám syn, krátce nato jsme se, bohužel, rozvedli. Tím v mém životě začalo období velké nejistoty. Období poznamenané mnoha hříšnými vztahy a stále rostoucí závislostí na alkoholu a uklidňujících lécích. Bůh byl pro moji mysl a srdce tou nejbližší věcí.

Myslel jsem si však, že je všechno v pořádku, vždyť jsem nakonec získal výborně placenou práci, setkal se s jednou nejužasnější ženou, koupil si nový luxusní dům a plánoval svatbu. Nepotřeboval jsem Boha, alespoň jsem si to myslel, i když jsem věděl, že mi něco chybí.

Pracoval jsem pro jednu významnou elektrárenskou společnost v Texasu. Často jsme cestovali a trávili dlouhý čas mimo domov. Po práci jsem čas trávil většinou u alkoholu. Jednou, v čase služební cesty, se stalo něco mimořádného. Byla asi jedna hodina v noci. Spal jsem v motelovém pokoji. Najednou jsem uslyšel jasný, zvučný hlas, který mi řekl: „Zabýváš sám sebe!“ Strnul jsem a posadil na posteli. Nevzpomínám si, jestli to byl mužský nebo ženský hlas. Byl jemný jako šeptání, ale dost silný na to, aby mě probudil. Po chvíli jsem usnul, ale na ten hlas jsem nikdy nezapomněl.

Temná noc

Byl jsem stále přesvědčen, že mám před sebou krásnou budoucnost: nové manželství, nový dům, dobrou práci a peníze. Mé srdce a má duše však byly prázdné. Přebývala ve mně zvláštní temnota a já jsem ji ještě zvětšoval drogami a alkoholem.

Ta temnota se v jednu tragickou noc projevila navenek. Tehdy, když jsem své temno prohluboval obvyklým způsobem, smutně a zbytečně vyhasnul jeden lidský život. Všechny mé plány a všechno, co jsem považoval za ovoce své píce, se rozplynulo. Stačila na to chvílka – chvílka, kdy jsem zmáčknul kohoutek pistole.

Ještě té noci jsem byl zatčen a zavřeli mě na přísně střeženou samotku. Až tam mě přivedl život bez Boha.

Obrácení a povolání

Před soudním líčením jsem díky modlitbám a snaze mé nejmladší sestry Dálie navštívil jisté místo v Austině, v Texasu, zvané *Milagros de Cristo*. Již předtím jsem slyšel o Robertu Moralesovi, který byl zodpovědný za toto místo. Díky jeho vedení moje sestra uvěřila v Krista.

Když jsem tam přijel, chvíli jsem s Robertem mluvil. Pak mě zavedl do kaple. Klekl jsem si a Robert, jeho matka a má sestra se začali modlit. Nevím, jak dlouho se modlili. Najednou mě jakási síla zvedala za pravé rameno. Měl jsem zavřené oči, ale viděl jsem zářivé světlo a pocítil záplavu pokoje a radosti, jakou jsem nikdy nezakusil. Když jsem otevřel oči, všichni jsme plakali.

Věděl jsem, že můj život už nikdy nebude takový, jako předtím. Začal jsem se modlit každý den. Modlil jsem se i růženec a četl Bibli. Pomáhal jsem Robertovi v jeho službě. Avšak za krátký čas jsem byl odsouzen a uvězněn za zločin.

Ve vězení jsem potkal kaplana, který mě přesvědčil, abych se přidal k pěveckému sboru. Začal jsem také psát písně a zpívat je při bohoslužbách. Kdyby mi někdy předtím někdo řekl, že budu zpívat písně pro Ježíše Krista, považoval bych ho za blázna.

Po několika letech mě přemístili do jiného vězení, kde mně Bůh požehnal ještě více. V tom roce 1994 se mezi vězni začaly zakládat skupinky laických františkánů. Někteří z nás dostali nabídku přidat se a mnozí také s radostí souhlasili. Přicházeli za námi laičtí františkáni ze společenství z Houstonu a vedli nás v procesu formace. Otec Stefan Walsh OFM se stal naším duchovním vůdcem. Dne 28. října 1995 čtrnáct vězňů, mezi nimi i já, skládalo sliby a utvořilo bratrství svatého Štěpána a Jakuba. Byla to jedna z prvních skupin, kdy členové skládali sliby za mřížemi.

Svoboda ve vězení

Bylo by ideální, kdybych mohl tvrdit, že od mého obrácení mě čekala cesta vystlaná růžemi. Není to pravda. Musím procházet i temným údolím a strmými svahy. I když to zní zvláště, musel jsem přijít do vězení, abych našel svobodu. Čekaly mě ještě různé zápasy, pokušení a dny, kdy jsem se necítil být ani katolíkem, ani františkánem. Mám však při sobě svého Pána Ježíše a jeho Matku, kteří mi pomáhají vše překonat.

Je mi skutečně líto těch okolností, které mě přivedly do vězení. Ale Boží cesty nejsou našimi cestami. Můžeme se jim snažit porozumět a hledat Boží vůli.

Nevím, kdy mě propustí, to však není až tak důležité. Podstatné je, abych pokračoval v cestě, na kterou mě Bůh přivedl. Modlím se, aby mě Bůh používal jako nástroj pokoje tady ve vězení i ve světě. A na této cestě si připomínám Boží slovo, které mi kdysi četla moje sestra Dálie: „*Na vlastní uši uslyšíš za sebou slovo: ‚To je ta cesta, jděte po ní, ať budete chtít doprava nebo doleva‘ (Iz 30,21).* Modlím se, aby ten hlas promluvil také k vám.

Blahoslavený

Gennaro Maria Sarnelli*Kněz, redemptorista*

Svatí a blahoslavení jsou pro nás, církve putující, vždycky povzbuzením a příkladem. Jsou těmi, kteří za svůj obětavý život zaujali své místo v Božím království, připravené nám všem od věčnosti (Jn 14,3). Proto si je každoročně připomínáme, abychom jim vzdali úctu a abychom se od nich něco přiučili. S přicházejícím létem si naše řeholní rodina redemptoristů připomíná 30. června i jednoho z našich blahoslavených.

Gennaro Sarnelli, syn barona z Ciorani a Kateřiny Scoppa, se narodil 12. září 1702 v Neapoli. Vyrůstal ve zbožné rodině, o čem svědčí fakt, že tři z osmi dětí se rozhodly pro duchovní stav. Již od čtrnácti let se chtěl stát knězem, jezuitou. Byl však příliš mladý, a tak na příkaz svého otce studoval práva a roku 1722 promoval jako doktor obojího práva. Ihned zazářil jako právník a byl vyhledávaným advokátem. Nechal se zapsat do šlechtického spolku právníků a doktorů, který vedla společnost Pii Operai svatého Mikuláše z Toleda. Jako člen tohoto spolku navštěvoval nemocné v neapolském útulku Incurabili. Zde se setkal se svatým Alfonsem, který byl jeho současníkem (byl jen o šest let starší), a tito dva přátelé měli opravdu mnoho společného, zejména Ježíšova ducha služby a pokory.

V září roku 1728 byl kardinálem Pignatellim inkardinován jako klerik farnosti Sant'Anna di Palazzo v Neapoli. Během studií se přestěhoval do Kolegia Svaté rodiny, nazývaného Čínské kolegium, které založil misionář Matteo Ripa. V dubnu roku 1730 toto kolegium opustil a vstoupil do noviciátu Kongregace apoštolských misí, který ukončil 28. května 1731. O rok později 7. července 1732 byl vysvěcen na kněze.

Svou činnost zaměřil nejdříve na děti, které byly chudé, zanedbané a nadměrně zatěžované prací. Pro jejich výchovu napsal dílo *Zreformovaný svět*. Staral se také o nemocné, zvláště o nemocné galejníky v přístavu. To byly roky přátelství a společného apoštolátu se svatým Alfonsem z Liguori. Společně pracovali pro věřící a organizovali pro ně večerní setkání. Pro tuto činnost napsal Gennaro pro kněze příručky *Osvícený křesťan a Posvěcený svět*. Arcibiskup Pignatelli přeložil poté Gennara do farnosti svatého Františka a Matouše ve španělské čtvrti. Tam se setkal s obrovskou bídou děvčat a veškeré síly a schopnosti věnoval boji proti prostituci. Práce s těmito ženami byla pro Gennara srdeční záležitostí. Měl s nimi velký soucit, snažil se jim vrátit ztracenou důstojnost. K této oblasti napsal knihu *Pravdy katolické a sociální při ochraně manželství zruinované dotíravou prostitucí*.

Roku 1733 vstoupil do Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele, kterou roku 1732 v městečku Scala založil jeho přítel Alfons z Liguori. S ním byl v červ-

nu téhož roku na misích v Ravello a tam se rozhodl, že bude redemptoristou.

Po svém vstupu do kongregace pracoval na venkově až do roku 1736, kdy se vrátil do Neapole, aby se naplno věnoval prostitutkám. Napsal knížku o ohrožených dívkách. Alfons mu rozuměl a jeho činnost schválil.

Kromě spolupráce s redemptoristy při lidových misích horlil pro společnou modlitbu laiků. Proto napsal knihu *Il mondo sanctificato* a věnoval se apoštolátu chudých, přestože mu bylo mnohokrát vyhrožováno smrtí. Pro prostitutky zřídil dům, žebrel a hlásal jim Boží slovo, aby se obrátily. Roku 1741 organizoval velkou misi v okolí Neapole a pomáhal ji svatému Alfonsovi vést jako přípravu na pastorační cesty kardinála Spinelliho. Tuto misi vedl jednu dobu místo svatého Alfonse sám.

Přestože se mu rapidně zhoršil zdravotní stav, dále kázal až do konce dubna 1744. Pak se vrátil do Neapole a brzy nato (30. června 1744) zemřel. Krátce před svou smrtí, jak píše svatý Alfons v Sarnelliho životopise, vyslechl bratr, který jej opatroval, tato jeho slova: „Otče můj, zde jsem. Stvoření se vrací ke svému Stvořiteli, syn se vrací k Otci. Nechci ani zemřít, ani žít, chci jedině to, co chceš ty.“

Gennaro Sarnelli byl pochován v kapli svatého Mikuláše v kostele Santa Maria dell'Aiuto. Nyní jsou jeho ostatky uloženy v Ciorani, v prvním kostele redemptoristů.

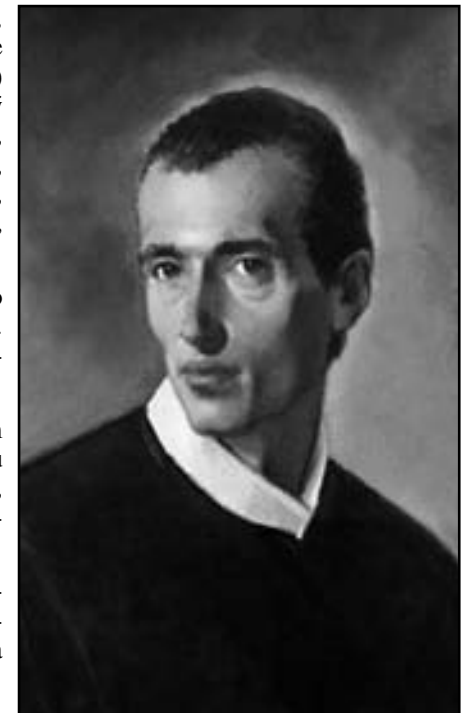
Blahoslavený Gennaro Maria Sarnelli nám zanechal více než třicet tištěných titulů. Jsou to rozjímání, díla z oboru mystické teologie, duchovního vedení, práva, pedagogiky či pastorální teologie.

Svým pojetím sociální úlohy ženy, jejího postavení ve společnosti, její důstojnosti se řadí k vůbec prvním autorům, kteří se touto tematikou na začátku 18. století v Evropě zabývali.

Gennaro Maria Sarnelli byl blahorečen na náměstí svatého Petra ve Vatikánu 12. května 1996 papežem Janem Pavlem II.

Bože, tys vyvolil blahoslaveného kněze Gennara, aby svým kázáním a skutky zjevoval tvou lásku k trpícím. Dej, ať povzbuzení jeho příkladem i my otevíráme svá srdce potřebám našich bratří a sester. Amen.

P. Roman Janáč, CSSR

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2009

Podobně jako v předchozích letech nejsou kurzy rozlišeny podle skupin exercitantů, ale převážně tematicky. Všechny uvedené kurzy, pokud není výslovně napsáno, pro koho jsou určeny, jsou zaměřeny všeobecně pro muže i ženy, manžele i svobodné, staré i mladé.

- 8. 6. - 12. 6. „S našimi národními světci“ - P. Zdeněk Šilhánek, CSsR
- 15. 6. - 19. 6. „Ježíš uzdravuje“ - P. Josef Michalčík, CSsR
- 20. 7. - 24. 7. Exercicie pro pedagogy, katechety a studenty pedagogických oborů - P. Petr Beneš, CSsR
- 27. 7. - 31. 7. „O modlitbě a vztahu k Bohu“ - P. Roman Janáč, CSsR
- 3. 8. - 7. 8. Exercicie pro pedagogy, katechety a studenty pedagogických oborů - P. Petr Beneš, CSsR
- 31. 8. - 4. 9. „S našimi národními světci“ - P. Zdeněk Šilhánek, CSsR
- 5. 10. - 9. 10. „Modlitba za uzdravení“ - P. Josef Michalčík, CSsR
- 9. 10. - 11. 10. Setkání pastoračních asistentů pražské arcidiecéze - P. Vladimír Málek
- 1. 11. - 7. 11. „Učednictví“ (exercicie pro kněze) - P. Vojtěch Kodet, O. Carm.
- 15. 11. - 21. 11. „Slovo Boží v životě kněze“ (exercicie pro kněze) - kardinál Miloslav Vlk
- 22. 11. - 28. 11. „Ježíš“ (exercicie pro kněze) - Mons. Karel Herbst
- 29. 11. - 3. 12. Exercicie Arcidiecézní charity Praha
- 3. 12. - 6. 12. Adventní setkání - P. Petr Beneš, CSsR
- 10. 12. - 13. 12. Adventní setkání - P. Petr Beneš, CSsR

Začátek exercicií je první uvedený den v 18.00 hodin. Exercicie, které vede P. Petr Beneš, CSsR, začínají mší svatou v 17.00 hodin v bazilice. Náklady na jednotlivé kurzy jsou uvedeny na internetu. **Příhlášky jen písemně:** Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie Příbram – Svatá Hora, Exerciční dům, 261 80 Příbram II/591, e-mail: ex.dum@svata-hora.cz nebo vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>.

Významné akce a pouť

- 11. 6. **Slavnost Těla a Krve Páně.** Mše svaté v 6.00, 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00 hodin
- 14. 6. **Oslava Božího těla.** Mše svatá v 9.00 hodin s průvodem
- 19. 6. **Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.** Mše svaté v 6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin
- 20. 6. **Korunovace – vigilie.** Mše svaté v 17.00 a 19.30 hodin (následuje světelný průvod)
- 21. 6. **Korunovace (277. výročí).** Mše svaté v 6.00, 7.30, 9.00 (hlavní mše svatá, následuje procesí s milostnou soškou Panny Marie Svatohorské a požehnání pomníku na památku zemřelých obyvatel z italského Valle di Ledro během vyhnání v Čechách za 1. světové války), 11.00, 15.30 hodin. Mariánská pobožnost ve 13.30 hodin. Nešpory v 16.15 hodin. Možnost získání plnomocných odpustků
- 24. 6. **Slavnost narození sv. Jana Křtitele.** Mše svaté v 6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin
- 29. 6. **Slavnost sv. Petra a Pavla.** Mše svaté v 6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin. Možnost získání plnomocných odpustků
- 5. 7. **Slavnost sv. Cyrila a Metoděje**
- 19. 7. **Slavnost Nejsvětějšího Vykupitele**
- 1. 8. **Slavnost sv. Alfonse,** zakladatele redemptoristů. Mše svaté v 6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin
- 2. 8. **Pouť bavorských katolíků.** Mše svatá v 10.30 hodin (celebruje emeritní biskup pasovský Franz Xaver Eder). Mariánská pobožnost ve 14.30 hodin
- 15. 8. **Slavnost Nanebevzetí Panny Marie.** Mše svaté v 6.00, 7.00, 9.00 a 11.00 hodin. Možnost získání plnomocných odpustků
- Poutní slavnost – vigilie.** Mše svaté v 17.00 a 19.30 hodin (následuje světelný průvod)
- 16. 8. **Poutní slavnost.** Mše svaté v 6.00, 7.30, 9.00 (hlavní mše svatá, následuje procesí s milostnou soškou Panny Marie Svatohorské), 11.00, 15.30 hodin. Mariánská pobožnost ve 13.30 hodin. Nešpory v 16.15 hodin. Možnost získání plnomocných odpustků

- 27. 8. **Slavnost výročí posvěcení baziliky (1673).** Mše svaté v 6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin. Možnost získání plnomocných odpustků

Hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

- 11. 6. 17.00 Petr Eben: **Mešní proprium**
- 14. 6. 9.00 Bohuslav Korejs: **Čtyři eucharistické sbory, hudba pro žestě**
- 20. 6. 18.00 **Koncert italského souboru** Corpo Bandistico della Valle di Ledro
- 21. 6. 9.00 Antonín Dvořák: **Mše D dur „Lužanská“**
- 21. 6. 14.30 **Koncert italského souboru** Corpo Bandistico della Valle di Ledro
- 15. 8. 21.30 Koncert „Hudba v nezvyklých souvislostech“ - **Ave Maria** (Pražští pěvci, Pavel Šmolík – varhany)
- 16. 8. 9.00 Stanislav Jelínek: **Mešní proprium**
- 22. 10. – 24. 10. **Kurz liturgické varhanní hry II.** - výuka varhanní improvizace, doprovodu liturgie a gregoriánského chorálu (vede Pavel Šmolík a další, přihlášky: ex.dum@svata-hora.cz)

Z letošní Arcidiecézní pouti

Bohoslužby na Svaté Hoře

Neděle:	6.00, 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin	Mše svaté
	12.00 hodin	Řeckokatolická svatá liturgie
	15.00 hodin	Modlitba posvátného růžence
	16.15 hodin	Zpívané nešpory
Pondělí - sobota:	6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin	Mše svaté
	16.30 hodin	Modlitba posvátného růžence
Svatost smíření:	Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mší svatou, na požádání kdykoli.	
Svatost křtu:	Je vhodné, aby rodiče křtěného dítěte absolvovali přípravu ve své farnosti.	
Svatost manželství:	Je třeba, aby se zájemci o tuto svatost o ni ucházeli u faráře v místě svého bydliště.	

- Ve středu** od 18.00 hodin je ve farním sále katechismus pro dospělé.
- Ve čtvrtek** po odpolední mši svatě je adorace.
- V pátek** v 7.00 hodin je mše svatá obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské.
- V sobotu** po mši svatě v 9.00 hodin je mariánská pobožnost s přednesením zaslaných proseb. Prosbu můžete zasílat na adresu prosba@svata-hora.cz, vyplnit formulář na <http://www.svata-hora.cz> nebo zaslat poštou.
- V sobotu** po mši svatě v 9.00 hodin se ve farním sále koná setkání ministrantů. Kontakt: ministranti@svata-hora.cz
- V postní době** je křížová cesta v pátek od 16.30 hodin a v neděli od 15.00 hodin.
- V květnu** po odpolední mši svatě je denně kromě čtvrtku a neděle májová pobožnost.
- 3. neděle v měsíci** přenáší mši svatou v 9.00 hodin Radio Proglas.

Úřední hodiny farního úřadu

pondělí - pátek: 9.00 - 12.00 hodin; 13.00 - 15.30 hodin

Prodejna knih a poutního zboží, Svatohorské poutní muzeum a průvodcovská služba

Provozuje:	Sacromontana, s.r.o., IČ: 27363261, DIČ: CZ27363261	Otevírací doba prodejny:	
Odp. osoba:	Martina Jechortová	po - so:	I. - III.: 10 - 15 hodin
Tel.:	+420 318 429 943, +420 731 619 800		IV. - V.: 9 - 16 hodin
Fax:	+420 318 429 934		VI. - VIII.: 9 - 17 hodin
E-mail:	prohlidka@svata-hora.cz		IX. - X.: 9 - 16 hodin
E-shop:	http://shop.svata-hora.cz	ne:	XI. - XII.: 10 - 15 hodin
			I. - XII.: 9 - 17 hodin

Expozice Svatohorského poutního muzea:

Ke zhlédnutí v otevírací době prodejny. Vstupné: 10 Kč, v rámci prohlídky zdarma

Průvodcovská služba:

Prohlídka areálu Svaté Hory včetně návštěvy uzavřených prostor s výkladem. V. - IX. v otevírací době expozice a prodejny, IV. a X. o víkendech. Poslední prohlídka začíná hodinu před zavírací dobou. V jiných případech je možné zajistit prohlídku po předchozí domluvě. Prohlídku větších skupin a cizojazyčnou prohlídku (německy, anglicky, italsky, rusky) je nutné objednat písemně, e-mailem nebo faxem.

Prohlídka v češtině: 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné: 130 Kč, cizojazyčný výklad: 70 Kč / 50 Kč, děti do 6 let zdarma

"Svatá Hora v čase i nad časem":

Zahrnuje projekci filmu o Svaté Hoře v Mníšecké kapli, prohlídku stálé výstavy na letním kůru a návštěvu Svatohorského poutního muzea. Ke zhlédnutí v otevírací době prodejny

Vstupné: 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné: 130 Kč

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Římskokatolická farnost Svatá Hora, 261 80 Příbram II - 591, tel. 318 429 930, fax 318 429 934, e-mail: basilica@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>. Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu - dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15,- Kč + poštovné). Řídí redakční rada, zodpovídá P. Josef Michalčík, CSSR. Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima spol. s r. o. Expedici zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s., okresní pobočka Příbram, č. ú. 520395309/0800. Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

Svatá Hora v roce 2009

MONS SACER
BASILICA MINOR

oslaví 277. výročí Korunovace

Zveme Vás na slavnost Korunovace v neděli 21. června 2009

Sobota 20. června 2009

- 17.00 – mše svatá
- 18.00 – koncert
- 19.30 – mše svatá

Světelný průvod

Neděle 21. června 2009

- 6.00 – mše svatá
- 7.30 – mše svatá
- 9.00 – mše svatá

Korunovační průvod s milostnou soškou Panny Marie Svatohorské

Požehnání pomníku na památku zemřelých obyvatel z italského Valle di Ledro během vyhnanství v Čechách za I. světové války
(po skončení tichá mše svatá v bazilice)

- 13.30 – pobožnost k Panně Marii,
požehnání předmětů
- 14.30 – koncert
- 15.30 – mše svatá
- 16.15 – nešpory

Tento den je možno získat plnomocné odpustky za obvyklých podmínek.

Milostnou sošku korunoval papežskými korunkami na základě dekretu papeže Klementa XII. pražský světitel biskup Johann Rudolf Sporck 22. června 1732. V témže dekretu papež Klement stanovil, že se Korunovace bude slavit 3. neděle po slavnosti Seslání Ducha Svatého.

